Bataafsche liederen, voor vaderlandsche jongelingen en meisjes

bron
Bataafsche liederen, voor vaderlandsche jongelingen en meisjes. M. Cijfveer Jz., Leiden 1795

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_bat004bata01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

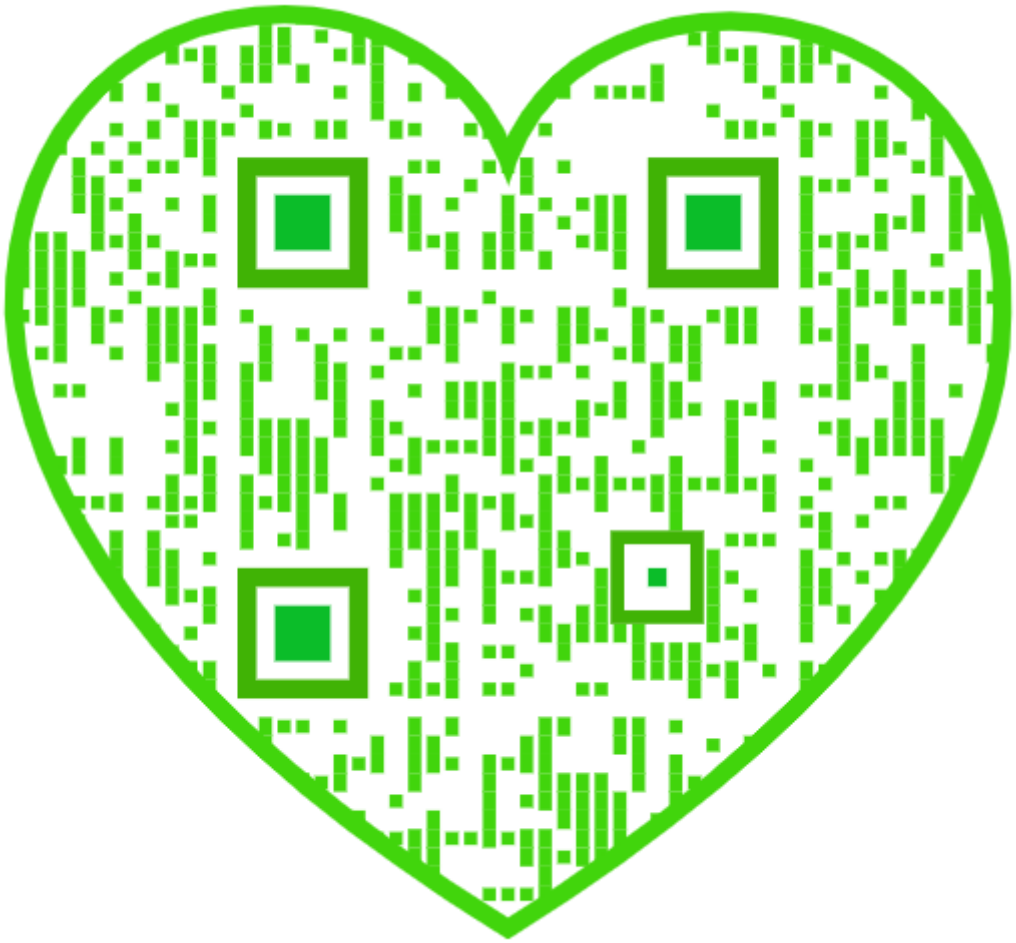

Aan de Bataafsche jongelingen en meisjes.

Wil nu, ô fiere Helden stoet!
Bataafsche Jongelingen;
Wil nu, beminnlijk maagdenkoor,
Den lof der Vrijheid zingen.

Ontvang de telgjes onzer kunst;
Voor U zijn zij gebooren,
En laat op onze Cyter klank,
Uw Vrije stemmen hooren.

Voor U greep men het speeltuig aan,
Ten spijt dier wangedrochten,
Die, voor zij werden afgestreen,
Niets dan ons onheil zogten.

Paar Vrijheids liefde aan kuische min,
En doe uwe offerhanden,
Op 't Vaderlandsche hartaltaar,
Nu onbelemmerd branden.

Zing, daar de snoode heerschzucht beest;
Zie haar den moed ontzinken,
Wen zij uw stem, op Vrijheidstoon,
Langs Bato's Erf hoort klinken.

Civilis Telgen, Heldenkroost,
Zing, zing den lof der Gallen,
Zing, daar uw hand de Vrijheid kroont,
De Dwingeland is gevallen!

Meldt, met den Sabel in de vuist,
Den lof der Vrijheidszoonen,
En doe het juichend leeuwendaal,
Weêrgalmen van uw toonen.

Kan aan U onze Cyter klank,
Bataafsche Jeugd! bekooren;
Zo wordt weldra, een tweede vrugt,
Een lettertelg gebooren.

Spoor zingende onze kunstdrift aan,
Dan zal ons niets beletten,
Om, anderwerf, op onze lier
Een Vrijen toon te zetten.

Leef! leef intusschen Vergenoegt,
Blijf Deugd, blijf Vrijheid eeren;
Zo ziet ons dierbaar Vaderland,
Zijn waar geluk vermeeren.

* * *

Aan de Bataafsche meisjes.

Wijs: *Marseilliaansche Marsch*.

Voor U, o jeugdige Engelinnen!
Bataafsche Meisjes, spannen wij,
Daar we U puikschoonen vuurig minnen,
De fikse snaaren, vrij en blij. - *bis.*
De tintelvonkjes van uwe oogen,
Zoo onbepaald in haar bestuur,
Zijn 't voedzel voor ons zangrig vuur,
En voeden steeds ons dichtvermoogen.
Welaan dan, lieven stoet, zing daar 't de Vrijheid geld.
De dwang, de dwang, dar monsterdier,
Ligt voor altoos gevelt.

Paar nu aan onze lier uw' toonen,
Zij klinkt de Vrijheid thans ter eer;
De gouden Vrijheid, lieve schoonen,
Vreest voor haar beulen nu niet meer; - *bis.*
Zij werd aan U, aan ons geschonken,
Geschonken door der Gallen vuist.
De trotsche heerschzucht, nu vergruist,
Is reeds ten afgrond ingezonken.
Welaan dan, lieven stoet, zing daar 't de Vrijheid geld.
De dwang, de dwang, dat monsterdier,
Ligt voor altoos gevelt.

De klanken van uwe orgelkeelen,
Ontvonken 't hart van den Bataas.
O! daar uw' zang ons hart kan streelen,
Verzinkt door uwen toon den slaaf; - *bis.*
Hij kan die toonen niet verdragen;
Voor hem zijn die een bron van smart,
Beschuldigingen die zijn hart,
En toegeschroeid geweten knagen.
Welaan dan, lieven stoet, zing daar 't de Vrijheid geld.
De dwang, de dwang, dat monsterdier,
Ligt voor altoos geveld.

O! aan uw malsche zij gezeten,
Daar gij ons lieve lonkjes schenkt,
Doet ge ons 't geleeden leed vergeten.
Wie is 'er, die zijn ramp herdenkt! - *bis.*
In de armen uwer min gestrengeld,
Wen gij uw' lieven toon verheft,
Ons hart door uwe zangen treft,
Word ons het leven dus verengeld.
Welaan dan, lieven stoet, zing daar 't de Vrijheid geld.
De dwang, de dwang, dat monsterdier,
Ligt voor altoos geveld.

Zoo 't ooit de heerschzucht nog durft wagen,
Uw Vrijheid, stout, het hoofd te biên,
Dan zal uw' toon den krijgsmoed schragen,
En gij ons overwinnaars zien! - *bis.*
Dan ruilen wij, voor lier en snaaren,
Het dwangvergruizend heldenstaal,
Tot dat we in vollen zegenpraal,
De lauwerkrans met mijrthe paaren.
Welaan dan, lieven stoet, zing daar 't de Vrijheid geld.
De dwang, de dwang, dat monsterdier,
Ligt voor altoos geveld.

De ouderdom der vrijheid.

Wijs: *O François marchant au Combat.*

Wie zag 'er onder 't zonnelicht,
Beneên der maanenkring,
Zoo vroeg reeds, zijnen troon gesticht,
Dan gij, o Hemeling!
O dierbre Vrijheid! ja:
Gij waard het, die, zoo draa
Den aardbol op zijn grondvest zonk,
In vollen luister blonk.

Bij de allerjongsten morgenglans,
Verscheen gij reeds beneên,
En daalde uit de Opperhemeltrans,
Den hof der zaligheên,
Op 't altoos wentlend rond;
Doch, heerschzucht, die terstond
Uit de afgrond rees, verzeld van list,
Heest draa uw heil betwist.

Gelijkheid, Vreede en *Broederschap*,
Werd daadlijk afgekeurd,
En gij van uwen glorie trap,
Moorddadig afgescheurd.
De Mensch, door waan verblind,
Reikhalsde naar 't bewind,
En schond, tot voedzel van zijn wensch,
De Regten van den Mensch.

Nu word dat heerlijk Regt hersteld,
Naar zoo veel duizend jaar;
Weerstreef dan, stout, het snood geweld,
Bataafsche Burgerschaar!
Van hem, wie valsch en wreed,
Dat heilig Regt vertreed;
Vergruist, verderf hem van deze aard,
Als 't zonnelicht onwaard.

Aan de Leydsche Batavieren.

Wijs: *Je le compare avec Louis*.

Thans ziet gij u dan eindlijk vrij,
O achtbren stoet van Leydenaaren!
En naar een kring van zeven jaaren,
Uit de ijzren boei der slavernij.
Civilis kroost! - Held Batoos Telgen!
Gij zaagt het slavenrot verdelgen,
Stout vergruist,
Door de vuist,
Van den Gall' en Belgen.

Zingt nu triumf, wij zijn geredt,
Uw arm kon dwinglandij verjagen.
Nu van 't Oranje juk ontslagen,
Ziet gij zijn heerschappij verplet.
O dappre Leidsche Batavieren!
Zie nu uw vrijheidsstander zwieren.
Leest verheugd,
Uwe deugd,
Past nu Eerlauwrieren.

Laat lage vleijers van het hof,
Nu aan haar' afgod offers branden,
Zij zoeke hem aan Britsche stranden,
En zingen aldaar zijn helden lof.
Haar' Admiraal heeft zee gekozen,
En moet hij niet van schaamte blozen,
Die ons Land,
't Dierbaar pand,
Dorst verroekeloozen?

Dreef u een trotsche Jesabel,
O Belgen! uit uw erf en wooning,
Dat zelsde lot is haar belooning,
't Geprangt gemoed haar ziel een hel.
Zij moet het kwaad zich zelf vergelden,
Nu leeft gij vrij, bekranste Helden,
En uw roem,
Leydens bloem,
Mag mijn Citer melden.

Leidsche Bataven, die vol moed,
Mogt met de deppre Gallen strijden,
Om ons de Vrijheid toetewijden,
Daar gij, ten koste van uw bloed,
Aan ons die schoone weêr mogt geven.
Ja: eeuwig zal uw glorie leven;
Gij zijn geächt,
Bij 't Geslagt,
Van de laatste Neven.

De verderflijke tijrannij.

Wijs: *Gelijk de schoone bloempjes kwijnen,*

O Tirannij! verderflijk wezen,
Wier heillooze afkomst is te lezen
In 't oog, dat steeds van wraaklust braad;
Beulinne van mijn Vaderland!

Gij waart, van de allervroegste tijden,
Een hel van smart, een bron van lijden,
En bragt, door uwen ijzren roê,
Het menschdom diepe wonden toe.

De deugd en trouw moest voor U bukken,
Gij brak den eendragtsband aan stukken,
   En plantte, daar uw moorddolk woed,
   Uw troon in lillend menschenbloed.

Waar me' ooit den naam der Vrijheid noemde,
Waart gij het, die den sterfling doemde;
   Ja, daar hij slegts aan vrij zijn dagt,
   Hem, wreed, op uwe slagtbank bragt.

Gij smeede de allereerste boeijen,
En deed de houtmijt vlammen, gloeijen,
   Waar op het bijgeloof, zoo wreed!
   De schuldlooze onschuld martlen deed.

Gij dreef, op snoode moordschavotten,
Het beulenzwaard door vrije strotten.
   Heeft niet uw klaauw een BARNEVELD
   Doen knielen voor uw helsch getveld!

Twee WITTEN, Neêrlands steunpijlaren,
Gaaft gij in handen van barbaaren;
Van Haagsche monsters, die, verwoed,
Zich baden in haar dierbaar bloed.

Wie zweepte u voort naar Wezels vesten,
O Belgen! 't waren Neêrlandsch pesten,
In dienst der helsche Tijrannij,
Troonbouwers van de dwinglandij.

CAPELLE stierf! o ja! hij stierf!
Maar hoe?.... Ik zwijg!.... zijn lijk verwierf
Een rustplaats, waardig aan zijn asch,
Die Vrijheid toegehelligt was.

Doch Tijrannij kon in haar' oogen,
Het graf der onschuld niet gedogen,
Zij wenkte, en haren slavendrom,
Verbrijzelde dat heiligdom.

Zij gunde 't overwaard gebeente
Noch rust, noch marmer grafgestèente.
De dwinglandij, zoo snood als laf,
Vervolgt de deugd, tot zelf in 't gras!

Dan, hare webbe is afgesponnen,
Der Gallen dondrende kanonnen,
Verbrijzelden haar' flangenkruin,
En maalden haren troon tot puin.

O Belgen! dappre, trouwe Belgen!
Beschermt uw Regt, Civilis Telgen!
Of sterft, eer ooit dat snood gebroed,
Uw dierbre Vrijheid sneeven doet!

Eer keert uw land tot zijn moerassen,
Waar 't heldendeugd uit op deet wassen;
Eer anderwerf, de Tijrannij
Zich vestige in uw Maatschappij.

De jonge Bataaf, aan de vaderlandsche meisjes.

Wijs: *Hoe zoet is 't daar de vriendschap woond.*

O Meisjes,! bij het bliksemvuur
Van 't donderend metaal,
Daar 't sulver braakte, en op den duur,
Bij 't schittren van het staal,
En held bij held, vast voet voor voet,
Moest trapplen in het gonzend bloed,
Sloeg nog ons hart voor U!

Het Vaderland spoorde onzen vlijt
En heldenijver aan;
Maar U, U was ons hart gewijd!
Hoe meer de legervaan
Per Gallen, naderde aan ons Land,
Hoe sterker voelden wij den band,
Die ons aan U verbind,

Triumf! nu mogen we onbelet,
O Schoonen! aan uw zij,
Niet op den klank der krijgstrompet,
Maar op de *melodij*
Van uwe lieve orgelkeel,
Bij 't zielberoovrend mingestreel,
U teedre hulde biên!

Hoe heerlijk is thans onzen loon,
Nu gij met eigen hand,
Ons siert met eenen lauwerkroon;
Daar onzen boezem brand
Van Vaderlandsch en liefdevuur,
En onze vrijgevogten muur,
Met U, ons heil bevat.

De kusjes van uw' malschen mond
Vergoeden al 't verdriet,
Dat men, als banneling, ondervond,
Toen heerschzucht ons verliet.
De Fransche meisjes zijn wel goed,
Doch 't waar Bataafsche burgerbloed,
Bleef aan U toegewijd.

Nooit, nooit verlaaten we uwe zij;
Neen, lieve meisjes, neen,
Dan, als de snoode dwinglandij,
Bestond, gelijk voorheen,
Ons anderwerf het hoosd te biên,
Dan zouden we uit uw armen vliên,
En tarten vuur en staal.

Beef, lafaart! zoo 't u nogmaal lust,
Te dingen naar 't gezag,
Gij zijt reeds door 't gevoel bewust,
Wat Vrijheidsstaal vermag.
Waag dan, o slaaf! een tweeden kans,
Wij leerden strijden op zijn Fransch,
De Gal verscheen en won.

Eer sterven wij barbaren, ja!
Eer onzen vrijen voet,
Een' stap weêr van den erfgrond ga,
Gekogt door heldenbloed;
Dan strijd met ons de Maagdenrij,
Dus, dienaars van de dwinglandij,
Genaakt ons erf niet meer.

De Bataafsche bruid, aan haren teruggekomen minnaar.

Wijs: *Wanneer de zon in 't morgenrood.*

Zijt welkom, dappre Vrijheidszoon,
Bekranst met Eerlauwrieren,
Uw deugd en trouw verdient dien loon.
Laat ik uw schedel sieren,
O Bruigom! dat mijn maagde hand,
Deeze eerkrans op uw' hairen plant,
Zie uw getrouwe blaken,
O Hartvriend van de reinste min,
Kom, wil in de arm van uw vriendin,
Nu duizend zoetheên smaaken.

Wij zwoeren aan elkander trouw,
Toen gij van hier moest vlugten,
En 't wraakvuur van een trotsche vrouw,
Een dwinglandes moest duchten.
Men kon u scheuren van mijn zij,
Op last der wreedste heerschappij,
Doch nimmer uit dit harte!
De hoop op Hem, die 't vrij gemoed
Nooit vrugtloos tot hem smeeken doet,
Was al mijn troost in smarte.

Wat heil! ik zie u weêrgekeerd,
Daar uw verdervers vlieden;
De magt, die u heeft overheerd,
Zal nu niet meer gebieden.
Zij vlood voor uwe heldenvuist,
Die heeft de dwinglandij vergruist;
Met hulp der dappre Gallen,
En deed, tot heil van leeuwendaal,
Door uw gewette heldenstaal,
Uw onderdrukkers vallen.

Tragt naar geen wraak, de ware held
Is groot, ook in 't vergeven;
Daar hij zijn roem in 't weldoen steld,
Zoo slegts zijn haters beven,
Is door zijn krijgseer ruim voldaan;
Me'lijdend' kan hij de oogen slaan
Op hun, die voor hem bukken;
Menschlievend, durft hij zelf de hand,
Van hem, die hij heeft overmand,
Ten blijk' van vriendschap, drukken.

Koom, Echtvriend! smaaken wij nu 't zoet
Der Vrijheid, die wij eeren.
Smelt nu in kuische liefdegloed;
Voldoe uw minbegeeren.
De reine trouw en malsche min,
Leide ons nu Juno's tempel in,
Ter eere van de Vrijheid;
Zoo leven wij, in 't Echtverbond,
Op 't heil van 't Vaderland gegrond,
In nooit gestoorde blijheid.

De dwinglandij.

VIoekwaardig wangedrocht, in pluto's rijk geteeld,
Verdelgster van het heil der aarde,
Gij hebt op 't waerelrond uw helsche rol volspeeld,
Waar gij, o snoode pest! een reeks van jam'ren baarde.

U kennen wij niet meer en zijn van u verlost,
't Is uit met ons de wet te stellen;
Gij vielt, o ja! en heest uw neêrlaag bloed gekost,
Wat nood! Het stroome alleen, o wreede! om u te vellen.

Vriendin der Vorsten, die bij scepter, kroon en troon
Aan u, aardsmonster, hulde zweeren.
Wat is, o Dwinglandij! der boeijensmeedren loon?
Dat zij hun trotschheid,als een stroohalm, zien verneêren.

Nu vallen diadeem en kroon en tulband neêr;
De troon word slijk, de gulde keten,
De star, het kruis, 't heeft nu zijn glans niet meer.
Het purper legt vertrapt, en word van een gereeten.

Uw trotsche hoven, van arduinsteen opgebouwd,
Waar aardsche Goôn zich zagen vleijen,
Zijn moordspelonken, die men nauwlijks meer beschouwd,
Ten zij de Vrijheid daar heur heillicht koomt verspreijen.

Maar't hutje, 't hutje alleen, waar zalige onschuld woond,
Te lang vertrapt door uw vermoogen,
Die stulp, waar in de deugd eenvoudig zich vertoond,
Is rijker, schooner, dan uw' stoute marmre boogen.

Daar woond de lieve vreê en zagte eenvoudigheid,
Nu vrij van uwe wreede boeijen,
Daar ziet men nu alom de vrije vreugd verspreid,
Waar gij, o helharpij! weleer de smart deed groeijen.

De nijvre Landman mag nu ongestoord en vrij
De vrugten van zijn' arbeid smaaken;
Zijn zweet strekt nu niet meer, ontmenschte dwinglandij!
Om aardsche monsters, om uw dienaars vet te maken.

O nedrig hutje alwaar de liefde woond, geen vorst
Maakt uw bewooners thans tot slaven,
O neen, daar elk van hun, zijn schoven bind en torscht,
Praald Vrijheid aan zijn zij, en kroond de hemelgaven.

Zoo valt uw vuige troon, op enkel zand gebouwd,
Nu wij slegts éénen Koning eeren,
Eén Vorst, wiens alziende oog het groot heelal beschouwd,
En u, o Dwinglandij! tot stof doet wederkeeren.

Het is geschied.

Wijs: *Que mon Colin.*

Daar gaan nu al de snaaken schuiven,
Zij wilden 't Hollandsch boutje kluiven -
En 't is geschied.
Maar, dat die gasten, als voor dezen,
Weêr ooit gebieders zullen wezen -
Geloof ik niet.

Dat zij naar willekeur bestuurden,
En slaven tot hun oogmerk huurden -
Dat is geschied;
Doch, dat ooit weêr de magt der landen,
Zal komen in haar' snoode handen -
Geloof ik niet.

Dus, wat de Oranjevrienden praaten,
Haar valsche hoop kan weinig baten -
    Het is geschied.
En dat de Prins van 't rijk der worsten.
Zal koomen met zijn groene borsten -
    Geloost dat niet.

De Fransche Citoyens zijn knaapen,
Die waken als de moffen slaapen -
    Dat is geschied!
Zij wisten hun de broek te binden
En dat Freek zin heeft in die vrinden -
    Geloof ik niet.

Intusschen, lieve Vrijheidszoonen!
Wil u altoos strijdvaardig toonen -
    Als dat geschied,
Kan heintje pik, met al zijn snaaken -
Van u nooit weder slaven maken,
    Neen zeker niet.

Batavieren lied, aan de Gallen.

Wijs: *Dameet had langen tijd getragt.*

O onverwinbre, dappre Gal!
Die ons de Vrijheid aan mogt voeren,
Gij stond in doodsgevaren pal,
Gehard in wreede krijgsrumoeren,
In spijt van 't donderend metaal,
Verloste gij ons leeuwendaal.

Ons leeuwendaal, dat lang verdrukt,
Door dwinglandij zich zag beknellen,
Hebt gij haar uit den klaauw gerukt,
En mogt ons heilig Regt herstellen.
Naauw heeft zij uw triumf beschouwd,
Of vlugt voor u op 't golvend zout.

Koom Helden, Redders van den Staat,
Laat ons elkander vriendschap zweeren.
Dat wij, ten spijt der Britten haat,
De Regten van den Mensch verweeren.
Gesterkt, o Gal! door uw beleid,
Is 's dwinglands poging ijdelheid.

Toen 't Opperwezen voor u streed,
Den kabbelenden stroom bevloerde,
Den vloed tot bruggen stollen deed,
Waar over gij de Vrijheid voerde,
Zag dwangzucht in dat oogenblik,
Gods wondre maagt, met angst en schrik.

Gij zelf, hoe ook de huichlarij,
U, door haar helsche tong belasterd,
Gij zelf zegt, *God maakt Neêrland Vrij!*
Geen Gal is ooit van deugd verbasterd;
Neen, hij erkent hoe de Oppermagt
Hem over 't golvend stroomnat bragt.

Beev' Vrijheidsmoorders! die u nog
Met 's dwingelands herstel durft vleijen!
De schijndeugd tragt, door vuig bedrog,
U nog in haaren band te leijen:
Maar blinde slaven! leer uw pligt,
Eer God op u zijn donder richt.

Hij, die met Vrankrijks helden vogt,
En hun älom deedt trumseeren,
Kon, waar uw list ook uitkomst zogt,
Uw' opgeblaze trotsch verneêren.
De maat van 't Goddelijk geduld
Wierd door uw helsche daân vervuld.

Keer nog in tijds; de Batavier
En Gallen zullen zich ontsermen,
En, onder hunne krijgsbanier,
Toond gij berouw, u nog beschermen.
Keer weêr - beken uw' laage stap,
De Belg bied u nog Broederschap.

Het Bataafsche meisje, bij de terugkomst van haar minnaar.

Wijs: *Gij die met mij thans zijt ter Jagt.*

Ik snel mijn Minnaar te gemoed, Triumf!
Hoe vroolijk vloeid mijn jeugdig bloed, Triumf!
Het lieve Vaderland is Vrij!
Koom, dierbre Minnaar, aan mijn zij'.
Triumf, Triumf, Triumf.

Heeft heerschzucht u aan mij ontrukt, Triumf!
Onschuldig uwe deugd verdrukt, Triumf!
De dwang boog eindlijk voor uw zwaard;
Zij vlugt met ingetrokke staart.
Triumf, Triumf, Triumf.

Keer in mijn armen, jonge Held! Triumf!
Zo word de liesdeband hersteld, Triumf!
Smaak daar het loon voor uwe deugd,
Door kuische, malsche huwlijksvreugd.
Triumf, Triumf Triumf.

Ik zelf gorde u het krijgszwaard aan, Triumf!
Toen gij voor 't Regt ten strijd dorst gaan. Triumf!
Mijn laatste kusje schonk u moed,
't Ontvonkte uw burger heldenbloed.
Triumf, Triumf, Triumf.

Wie dagt ooit dat een wreed tijran, Triumf!
Met zijn vloekwaardig eedgespan, Triumf!
De Regten van den Batavier,
Zou schenden door 's Lands krijgsbanier.
Triumf, Triumf, Triumf.

Wreek nu het leed u toegebragt; Triumf! -
O neen: der Belgen nageslagt, Triumf!
Acht lage slaven, dus ontäart,
Den bliksem van zijn wraak onwaard.
Triumf, Triumf, Triumf.

Genoeg, mijn Held, gij triumfecrt! Triumf!
De trotsch dier snooden is verneêrd. Trìumf!
Genoeg, mijn Minnaar, zingen wij,
Het lieve Vaderland is Vrij!
Is vrij, is vrij, is vrij.

Aan de eerste bewerkers der omwenteling.

Air: *Allons Enfans de la Patrie.*

Roemwaarde braave Batoos-zoonen,
Die, in het hachlijkst ogenblik,
U dorst der Vrijheid waardig toonen;
Wier heldenmoed de vrees en schrik (*bis*)
In 't hart der dwingelanden baarde;
Welk een triumph hebt gij behaald!
Daar Neêrlands afgod is gedaald,
Zijn glans verduisterd op deze aarde;
Een dankbaar zegelied heft onze erkent'nis aan;
Triumph! triumph! de Vrijheidszon is voor ons opgegaan.

Uw voorzorg, waarde Landgenooten,
Heest d' onaf hanglijkheid hersteld;
Niets meer kon ons geluk vergrooten,
Dan de verbrijz'ling van 't geweld: (*bis*)
Gij waagde uw goed, uw bloed, uw leven,
Tot fnuiking van de heerschappij;
Door uwe zorg zijn wij thans vrij;
Gij deedt gevloekte dwangzugt sneeven:
Een dankbaar zegelied heft onze erkent'nis aan;
Triumph! triumph! de Vrijheidszon is voor ons opgegaan.

Uw plan, zo weldoordacht als êdel,
Wierd onuitspreek'lijk schoon velbragt!
De heerschzugt schrikt en buigt haar schedel,
Zij siddert en erkent uw magt; (*bis*)
De deugd moet eind'lijk zegevieren,
Schoon voor een tijd verdrukt, vertreên;
De dwingelanden vlooden heen,
En gij, gij prijkt met de eerlauwrieren;
Een dankbaar zegelied heft onze erkent'nis aan;
Triumph! triumph! de Vrijheidszon is voor ons opgegaan.

Aan u en aan de hulp der Franschen
Is onze erkentenis gericht;
U voegen onze lauwerkranssen;
De Vrijheid zijn we aan u verpligt. (*bis*)
Maar keer thans in den boezem weder
Van 't volk, dat zijne Vrijheid mint;
Op dat Gelijkheid ons verbind!
Die Broederband zij vast en teder!
Een dankbaar zegelied heft onze erkent'nis aan;
Triumph! triumph! de Vrijheidszon is voor ons opgegaan.

En Gij, oneindig Opperwezen,
Licht ons op 't pad der Vrijheid voor!
Laat ons voor geen gevaaren vreezen!
Help ons de donk're nevels door! (*bis*)
Dat volksgeluk, op Menschenrechten
Gegrondvest, ons ten steunsel zij!
Zo juichen wij steeds vrij en blij,
Daar wij des dwing'lands zetel slegten:
Een dankbaar zegelied heft onze erkent'nis aan;
Triumph! triumph! de Vrijheidszon is voor ons opgegaan.

Iz. VAN WESTERKAPEL., Jr.

Aan onze Fransche medeburgers.

Air: *Que le Sultan Saladin*.

Welkom, braave Heldenstoet,
Gij die spaarden goed noch bloed,
Om uw Broeders vrij te maaken;
Gij kwaamt onze kluisters slaaken,
Steeds wordt gij met roem vermeld!
't Geweld, 't geweld
Wierd door uwen arm geveld;
Het geen de despoten duchten
Blijkt uit hun vlugten. (*bis*)

Nederlanders! weest nu blij,
Daar gij zijt verlost en vrij;
Gij zijt thans geheel ontslagen
Van een juk, te lang gedragen;
Pruissens magt benauwd ons niet;
Het liet, het liet
Nu zijn maagschap in 't verdriet;
En het geen die snoden duchten,
Bleek uit hun vlugten. (*bis*)

Engeland weet ook geen raad;
Zijne armée is buiten staat;
De despoten zijn geweken;
Franschen! gij hebt, onbezweken,
Ons belang steeds voorgestaan;
Uw daân, uw daân
Bragten ons de Vrijheid aan;
Gij verloste deze Landen
Uit hunne banden. (*bis*)

Vrijheid en gelijkheid zij
Steeds de band der maatschappij!
Heil en broederschap verbinden
Ons aan u, o menschenvrinden!
Want door u wierdt, onverwagt,
De magt, de magt
Van de dwing'landij verkragt;
Zo zag men de kluisters breeken,
Monsters verbleeken. (*bis*)

Dappre Helden, Broedren rij,
Dat uw deugd ons richtsnoer zij!
Dwinglandij en Heerschzugt wijken,
Daar gij doet uw vaandels prijken;
Neem ons dan als broedren aan;
Voortaan, voortaan
Blijft ons hart voor Vrijheid slaan;
Eeuwig zullen wij u danken,
Met blijde klanken. (*bis*)
Iz. VAN WESTERKAPPEL, Jr.

Bij het planten van een vrijheids-boom.

Wijs: *On doit Soixante mille francs*. Of: *Uw schuld tien duizend ponden zwaar*.

Daar rijst de Vrijheids-boom omhoog!
Hoe streeld zijn schoon ons harte en oog.
Juich vrije Batavieren! (*bis*)
En zing den Franschen legerdrom,
Die ons verlost heeft, wellekom,
Kroon dien met eerlaurieren. (*bis*)

Vlugt vuige slaaf, die, met verdriet,
Dit Vrijheids teeken pralen ziet.
Gij kunt ons feest niet vieren. (*bis*)
Vlugt naar het Albionsche strand,
En kruip daar voor uw Dwingeland,
Dat past geen Batavieren! *bis*)

O Belgen! welk een zegepraal,
Nu mag het gantsche Leeuwendaal,
Den Boom der Vrijheid sieren! (*bis*)
Dat hij, dat hij hier eeuwig bloeij',
In Hollandsch tuingrond weelig groeij'!
Zijn kruin draagt eerlaurieren! (*bis*)

Juich nu Civilis Nageslacht,
Ten spijt van Pruissens legermagt,
En Englands krijgsbanieren. (*bis*)
Koom, laat ons met den dappren Gal,
Wien Neêrland eeuwig danken zal,
Het Feest der Vrijheid vieren. (*bis*)

Koom nu, Bataafsche Maagden-stoet!
Koom, schoone! uit het edel bloed
Geteeld, der Batavieren. (*bis*)
Danst, danst nu met het Jonglingschap,
En laat bij 't vrolijk handgeklap,
De Vrijheids-vlaggen zwieren. (*bis*)

Den 17: mey 1795. Het eerste jaar der bataafsche vrijheid, of Neerlandsch grootste dag.

Wijs: *O François marchant au Combat.*

Waar reez ooit schooner Morgenstond,
Ooit aangennamer dag,
Dan toen men 't zegenrijkst verbond,
Voor ons geslooten zag.
Naauw stak de goude zon,
Het hoofd uit Thetis bron,
Of 't algemeen gejuich hief aan:
De Vrijheid zal bestaan! (*bis*)

Steek! Batavieren steek den kruin
Nu moedig naar om hoog,
Uw heil blinkt over zee en duin,
Uw' haters fel in 't oog.
Nu knarsetand de nijd,
Daar heerschzucht berst van spijt,
Elk zingt nu, trotsch de Dwinglandij,
Ons Vaderland is vrij! (*bis*)

Hoe broederlijk omhelst de Gal,
De Nederlandsche Maagd!
In deze *kusch* berust het all',
Wat onze Vrijheid schraagdt.
Zeg nu nog, vuige haat,
Dat ons de Gal verlaat,
Dat hij, genoopt door zelsbelang,
Ons lokte in zijnen dwang. (*bis*)

't Is enkel liefde en vrijheidsmin,
Die hem door vuur en staal,
Dus voerden 't zuchtend Neêrland in:
Zijn grootsche zegepraal,
Was op het heil verbond,
Van Broederschap gegrond.
Dus deeld de dappre Frank ons vreê
En waare vriendschap meê. (*bis*)

O Dag! o wondervolle Dag!
Die 't laatste Nageslacht,
Met dubble vreugde vieren mag,
Daar ge ons de Vrijheid bragt,
In U legt ons geluk,
O Dag, bevrij van druk!
Gij zult, 't zij Neêrland bloeije of kwijn',
Steeds een gedenkdag zijn. (*bis*)

O lang gefolterd Vaderland!
Deez Dag verbrak uw boeij,
De Gal schonk U de Broederhand,
Dat nu de vriendschap gloeij'!
Uw saam verèend Metaal,
En schittrend Helden-staal,
Beschermd de stoute Zeevaardij,
En maakt den Handel vrij! (*bis*)

Thalia en Melphomene, aan de Vrije Bataafsche burgers, naar het sluiten der alliantie tusschen de Fransche en Bataafsche republieken.

Triumf! driewerf Triumf! Bataafsche Burgerij,
Gij ziet ons eindlijk weêr, o vrijgevogte Belgen,
Ontvang een groet der Kunst, Civilis echte telgen!
Nu spreekt Apol de taal van 't hart, volkomen vrij!

Deet Heerschzucht en Geweld het School der zeden fluiten,
De vrijheid voert ons weêr Apollo's tempel in,
Nu zal geen Dwinglandlj, der Kunsten vijandin,
Den bloei van Febus koor op last der Heerschzucht stuiten.

Hef nu de kruin omhoog, Kunstminnende Bataaven!
Het vrije Vrankrijk, door der Goden arm gesterkt,
Verbrak uw' ijzren boeij, 't heest uw' geluk bewerkt,
Ontvlugt Civilis Erf, o lage Vorsten slaaven!

Zing Burgers! zing, triumf! gij zaagt de heerschzucht sneven,
Nu vlegt Apol de Held, den welverdienden krans,
En leidt ons op den toon van zijne lier ten dans,
Dus ziet men Febus Knust, niet Vrijheids komst herleven.

Zaagt gij den Dwingeland gedonderd van zijn troon,
't Vooroordeel, zijn slavin, stort met hem van den zetel,
De snoode huichlarij, in 't koorgewaad vermetel,
Ontving ook, nevens hem, haar ruim verdiende loon.

Volbouw nu Pindus zaal, en wil onze ijver schragen,
Toon Belgen, toon dat gij naast Vrijheid, kunst bemind,
En doe, daar U den band van Broederschap verbindt,
Met de onverwinbre Gal, ons van uw deugd gewagen.

Zoo maden wij uw heil in 't allerhelderst licht,
Zoo schetst men U den val der drukkende tijrannen;
Zoo siert men de achtbren kruinvan waarlijk groote mannen,
Aan wien 't Bataafsch Gewest zijn vrijheid is verpligt!

Intusschen moet alom de dierbre Handel leven,
De dappren Gal, vereend met Batoos Helden-kroost,
Dat Volk, voor wien 't Geweld en snoode Heerschzucht bloost,
Moet eens aan 't Waereldsrond de Vrijheids wetten geven.

Dat lieve Broedermin steeds in uw midden woon',
Geen wraaklust gloeije in 't hart van ware Batavieren,
O Neen! genoeg voldaan door heerlijk zegevieren,
Is de eer van vrij te zijn, den Belg het beste loon.

Bataaf! bescherm de Kunst, wil voor haar welzijn waken,
Bewaar met Heldenmoed uw Vrijheid, ze is een schat,
Die al uw heil besluit, die uw geluk bevat
En waar van 't Nageslacht de rijpste vrucht zal smaken.

Het *zegenryk verbond* der Fransche en Bataafsche republieken, of den aangenaamsten morgen.

Naauw was de goude zon ten vierspan opgestegen,
En dreef't vuurbrakend ros uit de oosterpoort om hoog,
Naauw schitterde zijn glans den sterveling in 't oog,
En kwam van't gloeijende ooste ons met zijn luister tegen,
Of Nederland was vreugd, de blijmaar liet alom
Voor der Bataven oor de hemelgalmen hooren:
O Belg! uw grootste dag, uw heildag is gebooren!
Noem thans de Vrijheid wellekom.

Het dierbaar Vreêverbond werdt met den Gal geslooten,
Geslooten op het puin van heerschzucht en geweld.
O vrije Batavier! uw glorie is hersteld,
Tot eeuwige eer en roem der beide Bondgenooten,
De Gal, de groote Gal, die vuur noch staal ontziet,
Om eenmaal vrij te zijn, om eenmaal vrij te blijven,
Kwam dus uw waar geluk voor eeuwig onderschrijven,
Daar hij u zijn bescherming biedt,

Deez dag blijft eeuwig in uw hart en 't harte uws zoonen
Gegriffeld, Batavier! Deez dag was waarlijk groot.
De kluisteraar der dwang werdt u ten Bondgenoot.
Beef nu, o scepter! Beef, o afgestreede kroonen,
O Albion! gij moet dan, om één sterveling,
Die zich uw Koning noemd, uw heil met voeten treeden,
Gij moet dan, als een slaaf, uw goed en bloed besteeden,
Aan al zijn ijdle schittering!

Zie, Britten! tot uw spijt, den Gal en Belg vereenen,
Verplet de heerschzugt; koom, vergroot dien Broederband,
Tree toe, de Vrijheid biedt voor 't laatst u nog de hand.
Koom, bliksem ook den dwang ten duistren afgrond heenen,
Beef nu, o zetels van de snoode luichlarij.
Beef op uw bergenspits, o mijther dragend Rome!
Dat uwe *ban* weleer de onnozelheid deedt schromen,
Thans lacht men om uw zotternij.

Beef, Mecka's halvemaan! beef, schrik der Oosterlingen,
O Zoon van Mahomet! haast daalt al uwe glans;
Uw gloriezon deinst reeds ten wester hemeltrans.
De Vrijheid zal, weldraa, uw vuist den strop ontwringen.
Eens opend zij de deur van 't aaklig Serail,
Die kerker, waar, om u, de schoonheid legt gekluisterd,
Waar de edele Natuur vermoord wordt en ontluisterd,
Gepijnigt door uw laf gestreel.

Wie gruuwd niet van uw trotsch,vermeetle dwingelanden!
Trek slegts uw purper uit en gordt u in het kleed
Des schaamlen veeknegts, die daar schoeloos henentreed,
Waar blijkt nu 't onderscheid, dan slegts in 't eeld der handen?
O! de uwe zijn door weelde en dartelheid verbleekt,
De zijne sterk, verhard door nutte werkzaamheden;
Wat onderscheid ontmoet men in de verdre leden?
Hij heeft dat schoon 't geen gij ontbreekt!

Beschouwd men 't hart van hem, die gij voor u doet knielen,
O! 't is zoo schoon, zoo rein, zoo regt geschikt voor deugd,
En 't uwe niet - dan voor geweld en geile vreugd.
Hem volgd gerustheid, u de wroeging op de hielen.
Verlaat dan troon, gebied en vorstelijken stoet,
Ruil die voor liefde en trouw, wil als een Burger waken
En door gelijkheid u der menschheid waardig maker,
Vertrap uw kroon, eer 't Vrijheid doer.

Eéns moet deez Groote Dag voor al de waereld schijnen!
Eens wordt dit wentlend rond, één Koning toegewijd!
Eens dient al de aarde één God. Eens zal de vale nijt
En dwinglandij met al haar vuigen stoet verdwijnen.
Dan ziet men dondertuig, noch scherpgesleepen staal
Meer in des Menschen hand, *dan zal het Vrede wezen!*
En men op elks gelaat, de reinste liefde lezen,
DAN ZIJ 'T HEELAL ÉÉN HEMELZAAL.

Triumph-zang der Belgen.

Triumph Bataafsche Burgerij!
Triumph, ons Vaderland is vrij!
Der Gallen dappren arm heeft dwinglandij verslagen,
Voor eeuwig U den boeij ontrukt,
Nu ziet ge, o Belg! weleer verdrukt,
De Zon der Vrijheid daagen.

De Gal zweert ons zijn *Broederschap!*
Nu zal allenks, van trap tot trap,
Bataaf! uw waar geluk in Nederland herleven;
Laat ons dan van opregte trouw,
Ten steun van Neerlandsch Staatsgebouw,
De klaarste blijken geven.

't Was God, die met de Gallen streedt,
De heerschzucht voor haar vluchten deed,
't Was God, die ons met Hun, het *Vreeverbond* deed sluiten,
Gesterkt door zijn almachte hand,
Kon 't lang verdrukte Nederland,
In 't eind, haar vijand stuiten.

Triumph! o Belg! betragt uw pligt,
Wat rang Gij in dit tijdsgewricht,
Op Bato's heilig Erf, in Neerland moogd bekleeden,
Blijf trouw aan vrijheid en aan deugd,
En laat ons dus, met dankbre vreugd,
Ten glorie toppunt treeden.

Dat vrij het kruipend slaven rot,
De dwaasheid nog erkent als God.
Het offre vrij den Bael, ons zal het niet meer drukken,
't Verbond getroffen met den Gall,
Bragt trotsche dwinglandij ten val,
En brak haar troon aan stukken.

Thans zijn we, o Belgenkroost! gelijk,
't Gebouw der heerschzucht stort in 't slijk,
De Kroon verliest zijn glans, gij stervling vrij gebooren,
Kent nu geen trotsch gebieder meer,
Noch buigt U voor den Mammom neer,
De volkstem laat zich hooren.

Dat eeuwig nu 't gemaakt verband,
Op Rekten van den Mensch gegrond,
Bij ons en 't Fransche Volk, door de Almagt wordt bevelligt.
Zoo wordt Hem, die ons Vaderland
Verlost heeft uit den slaafschen band,
Ons aller hart geheiligt.

Paar nu Bataven, paar de vreugd
Aan Burgertrouw, aan moed en deugd,
Geen grooter dag dan deez zaagt ge aan het luchtruim schittren.
Dank dus de God van Nederland,
Zijn liefde sloot den Broederband,
Nooit moet dat zoet verbittren.

De zes glaasjes.

Wijs: *Wij dragen met gelijke zinnen.*

Koom Broeders die hier zijt vergaderd,
En 't vrolijk Feest der Vrijheid viert,
Haar outaar met den wijrook nadert,
Haar kruin met eiken lovren siert,
Pleng nu het sap der Muskadellen,
Laat nu den wijn het Feest verzellen.
Deez dag zij enkel vreugd,
Zijt dus volmaakt verheugd;
Volmaakt verheugd.

Vul nu de sijn geslepen Glazen
Tot aan den rand met Franschen wijn.
Zo moet uw vreugd de ziel verbazen,
Van al wie Vrijheidhaters zijn.
Koom, drink op 't welzijn van die Braven,
Die 't heil der lieve Vrijheid staven!
Haar deugd verdient dat loon,
Dat elk hun schedel kroon,
Hun schedel kroon.

Het EERSTE GLAS, o Bato's Telgen,
Drinkt men op 't heil der Vrijheid uit;
Op 't hell der Vrijheid, brave Belgen!
Dat niets haar bloeij, haav wasdom stuit.
De Dwingland onder Haar geboogen,
Gevoeld nu Haar geducht vermoogen.
Zij maald de Oranje staf,
En trotsche troon tot kaf;
Ja, enkel kaf.

Het TWEEDE GLAASJE, vol geschonken,
Ter eere van den dappren Gal,
Wordt blij ten boodem leeg gedronken.
Wij juichen met een feestgeschal.
Lang moeten Frankrijks Helden leven,
Zij deden onze dwingren beven,
En hebben 't snood geweld
Der heerschzugt neergeveld.
Ter neergeveld.

Het DERDE GLAS moet vrolijk vloeijen,
Op der Bataven heil en vreugd,
Verbrijzelaars der slaafsche boeijen,
Deez dronk bekroont uw heldendeugd,
Gij deet met hulp der dappre Gallen,
Den Dagon bij zijn outaar vallen.
Te lang verdrukt, vertreen,
Hebt Gij U vrij gestreen;
U vrij gestreen.

Het VIERDE GLAS, o Vrijheids Vrinden!
Moet de eer der brave Burgers zijn,
Die zich in Neerlandsch Raad bevinden,
Dat eeuwig haar gelukzon schijn!
Daar voormaals Dwingelanden zaten,
Word nu den Stoel der Vrije Staaten,
Door Burgertrouw bekleedt,
Die regt noch wet vertreedt;
Noch wet vertreedt.

Het VIJFDE GLAASJE dat wij drinken,
Is 't heil der Dappre Burgerij,
Die moedig 't Heldenstaal doet blinken;
Wier Zinspreuk is: *Of dood of vrij!*
Dat God hun arm wil onderschragen,
Zo zal hun schedel lauren dragen,
Zo sidderd Albion,
Voor ons geducht Kanon;
Geducht Kanon.

Het ZESDE GLAASJE dat wij legen,
Is de ondergang van al, wat nog
De lieve Vrijheid, thans verkregen,
Belaagt door list, of helsch bedrog.
Welaan o dappre Batavieren!
Laat dan de Heldensabel zwieren.
Wanneer 't de Vrijheid geldt,
Zij elk Bataaf een Held;
Een ware Held!

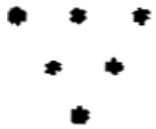

Aan de nagtegaal.

Wijs: *Maudit Amour, Raison Severe.*
Uit de opera: *Le Peintre Amoureux.*

Zing nu, Bataafsche Nagtegaalen,
In Vrijheids lucht, een Vrijheids lied.
Zingt vrolijk in de groene daalen,
groene daalen,
Hoe vrij de Vrijheid thans gebiedt, (*bis*)
Zoo vrij als gij, o Philomeelen!
Mag nu de Belg, bij 't snaaren streelen,
O zangertjes, in 't mollig groen,
Zijn vrije toonen klinken doen! (*bis*)

Zing, zing mij voor, o schelle zanger!
Hier aan de zij van Philida,
Verstrek ik u ten toon vervanger,
ten toon vervanger,
En volg uw stoute zangen na. (*bis*)
Hoor, blonde Philis! hoor hem zingen!
O puik der woudbewoonelingen!
O Philomeel! wie volgd uw toon,
Zoo Godlijk vrij, zoo Godlijk schoon! (*bis*)

'k Mag nu, ontdaan van slaafschen kommer,
O ja! mijn Vaderland is vrij!
Uw toon beluistren in den lommer,
in den lommer.
Een hart, gewijd aan slavernij, (*bis*)
Kan nooit dat zagt genoegen smaaken;
Of van dat godlijk zangvuur blaaken,
O Philida! dat ons ontgloeid;
Hier, waar de Boom der Vrijheid bloeid. (*bis*)

En eischt de Vrijheid dat wij scheiden,
Wanneer zij mij roept in 't geweer,
Dan zal mijn Philis mij geleiden,
mij geleiden,
Tot aan het bloedig bed van eer; (*bis*)
Dan zak ge, o Nagtegaal! uw toonen,
Tot roem van Vrijheids echte Zoonen,
Doen klinken door het groenend woud,
Tot gij ons in triumf beschouwd.

Doch, moet ik voor de Vrijheid sneeven,
Treft mij of gonzend lood, of staal,
Wil dan om mijne lijkbus zweeven,
lijkbus zweeven,
En zing een treurlied, Nagtegaal. (*bis*)
Kweel dan: *Hier ligt een Belg begraven*,
Hij stierf voer Vrijheid, e Bataven!
Genoeg, met hem viel dwinglandij.
Hij stierf voldaan, want; bij stierf vrij!

Bij de komst der Franschen in Holland.

Wijs: *Avec les jeux dans le Village.*

Moest eens het vrije Neêrland bukken,
Voor een vermeten dwingeland,
Dorst men haar haren hoed ontrukken,
Voor een Bataaf het duurste pand;
Wierdt eens, ten spijt van elke braaven,
Naar recht, noch billijkheid gehoord,
Wierdt, door een woeste drom van slaaven,
Eens d' edle Vrijheids-stem gesmoord.

Thans zien w'een beter daglicht rijzen,
Thans trekken donkre wolken heen,
Thans schenkt ons-God zijn gunstbewijzen,
Thans volgt de blijdschap op 't geween.
Ja, onze vreugde kent geen palen,
Wij zien die blijde dagen weer;
De Vrijheids-zon spreidt nu haar straalen,
Vol pragt, op onze Landen neer.

Wie zijn 't, die dus ons recht herstelden?
Dit zijn wij, Gallen! u verpligt:
Gij zijt het ook, o dappre Helden!
Naar wien zich onze dankstem rigt.
Kondt ge overal steeds zegenvieren,
In 't onlangs afgeloopen jaar,
Koom nader, pluk hier d' eerlaurieren,
Door u verdiend, o edle schaar!

Geen vijand kon uw moed trotseeren,
Uw kloekheid kende paal noch perk;
Geen Brit, geen Duitscher kon u deeren,
Of hindren in uw edel werk.
Neen, ons Bataven vrij te maaken,
Was 't beste dat uw oog kon zien;
Steeds was de drijfveer uwer zaaken,
Ons, uwen Broedren, hulp te biên.

Ons in uw voorspoed te doen deelen,
Ons te bevrijden van ons juk, -
Dit, Braaven! kon uw eerzugt streelen,
Die d' oorzaak waardt van ons geluk.
Om onzen dwingland te vernielen,
Hadt g' alles veil, - uw goed en bloed; -
Al sneesden duizende van zielen,
Behieldt gij tog uw Heldenmoed.

Met recht dan, dat we u Helden noemen,
Wien niets weerhoud, wien niets weerstreeft;
Met recht, dat wij de kloekheid roemen,
Die door uw aller adren zweeft.
Nu is de heil-zon opgereezen,
Wij zijn de grootste schatten rijk;
Want door de trouw aan ons beweezen,
ZIJN WIJ THANS VRIJ, ZIJN WIJ GELIJK.
F.F.

Op 't herstel der vrijheid in Nederland.

D e dierbre Vrljheid is hersteld,
De dwinglandij legt neergeveld
Na zeven bange jaaren!
O Vrijheids-zon! gij schitterd weer
Bij Bato's kroost, gelijk weleer,
Naar 't doorstaan der gevaaren.

Bataven! juicht - gij zijt thans vrij.
De ketenen der slavernij
Hebt gij op eens verbrooken. -
Bij 't plengen van der Gallen bloed,
Wierd ook met één den heldenmoed
In uwe borst ontstooken.

De Gal kwam - zag en - overwon,
In spijt van 't trotsche Albion
Slaakt hij op eens uw banden. -
Die banden, door een Vorst gesmeed,
Die nimmer voor uw Rechten streedt,
Rukt hij van uwe handen.

Bataven! daar uw Vrijheid gloort,
Die eenen slaaf de ziel doorboort,
Gewend slechts neer te knielen,
Wanneer hij 't oog des meesters ziet,
Die hem op trotschen toon gebied;
De plicht van laage zielen.

Dat dit dan ook uw zinspreuk zij,
Wij leeven - of wij sterven - vrij.
Dit kunnen Bato's zoonen! -
En dat altoos de dapperheid,
Gepaard met deugd en wijs beleid,
In uwer midden woone.

De Gal reikt u de broederband,
Hij streedt voor u, voor 't Vaderland,
   En noemde u zijn broéder. -
Door hem legt dwing'landij ter neer,
Door hem is Neerland, Neerland weer,
   Dank zij den Albehoeder.
      J.H.C.

Ach! Gij zijt uw Wimpje kwijt.

Wijs: *Toen ik laatstmaal lag en sliep.* Of: *Alles wat op aard geschied.*

Zing nu vrij, Bataafsche Jeugd,
Roep, tot in de ziel verheugd,
   Vrij, vrij, altoos vrij!
De tijrannen zijn verbannen,
   Vrij, vrij, altoos vrij,
Is der Belgen Maatschappij.

Vrienden van de lieve Prins,
Blijft gij nog zoo dom, zoo kinds,
Dat, dat, snaakjes dat,
Gij uw maaling, zotte dwaaling,
Dat, dat, snaakjes dat,
Gij uw dwaasheid niet bevat.

Ach! gij zijt uw Wimpje kwijt!
Lieve Broertjes, welk een spijt!
Ach, ach! roept vrij ach!
Nu de franje van Oranje,
Ach! ach! roep vrij ach!
U niet meer versieren mag.

Maakt nu nog zijn paarden los,
En trekt zelf voor zijn karos;
Kniel, kniel, waarlijk kniel
Nu nog weder, voor hem neder,
Kniel, kniel, waarlijk kniel,
Slaafjes, voor die goede ziel.

Maar neen, zwemd naar de overkant,
Wimpje woond in Engeland,
Daar, daar, zeuntjes daar,
Bij zijn vrinden, zult ge hem vinden,
Daar, daar, zeuntjes daar,
Woond de groote Pinkenaar.

Hoord gij slaafjes dan nog niet,
Hoe men u de Vrijheid biedt?
Neen, neen, zotjes neen,
Dat Oranje en zijn franje,
Neen, neen, zotjes neen,
Zit u tot in 't merg en been.

Wordt doch wijzer, het is tijd,
Wijl gij dus gewaarschouwd zijt.
Let, let, maatjes let,
Blijst gìj warrig, en halstarrig,
Let, let, maatjes let,
Dan slegts op de laatste pret!

Maar wat raakt ons 't blind geslagt,
Belgen, dat uw raad veracht.
Hoor, hoor, Belgen hoor,
Laat die hoopen kwasten loopen,
Hoor, hoor, Belgen hoor,
Want gij schuurt, helaas! den moor.

Leeft nu vrolijk, leeft verblijd,
En belacht de vale nijd,
Want, want, Broeders want,
Al dat martlen, al dat spartlen,
Want, want, Broeders want,
Helpt de Phoefjes aan een kant.

Freekbuur koos het hazepad,
Meester Joris, altoos zat,
Heeft, heeft, Belgen heeft,
Voor de moppen en de proppen,
Heest, heest, Belgen heeft,
Voor het Fransche vuur gebeeft.

Aria.

Wijs: *Un matin brusquement.* Of: *Vaarwel mijn Filida!*

Kom zingen wij nu blij,
Bataven buiten vreezen.
Ons Vaderland is vrij!
Nu kent gij, o Belg! geen dwingelandij,
Hoe schoon is het vrij te wezen!
Dank zij de onverwinbren Gal!
Hij sloot met ons 't Vreeverbond,
Eeuwig zij zijn deugd geprezen.
Hij sloot met ons 't Vreeverbond,
Dat op Vrijheid werd gegrond.
Dat op Vrijheid werd gegrond.

Gij meugd, o Albion!
De Vrijheid ons benijden.
Vreez ons geducht Canon!
De Gal, die kwam, zag en overwon,
Zal met Bato's telgen strijden.
Zoo word eens de vrije Zee,
Uit der Britten boei geslaakt;
Zoo ziet Zeevaart zich bevrijden,
Uit der Britten boei geslaakt;
Aarde en water vrij gemaakt,
Aarde en water vrij gemaakt.

Koom, dappre heldenstoet,
'k Zie reeds uw oogen branden,
Van edlen heldengloed.
O wat heil beloost ons uwen moed!
Ruiter joeg langs Chattams stranden,
't Britsche roversrot naar huis.
Volgen wij dat helden spoor!
Vrijheid leve in alle Landen!
Volgen wij dat helden spoor,
Naar het glinstrend gloriekoor,
Naar het glinstrend gloriekoor,

Triumph-zang.

Wijs: *Uw schuld tien duizend ponden zwaar*. Of: *On doit soixante mille francs*.

Triumph! Bataafsche Broederkring,
Voor wien ik vrije toonen zing,
Uw heildag is verscheenen, (*bis*)
Triumph! 't onschatbaar vreê verbond,
Op 's Menschen heilig regt gegrond,
Mogt Gal en Belg vereenen! (*bis*)

Civilis Kroost, te lang verdrukt,
Gij zijt der Dwinglandij ontrukt.
Zie haar in 't stof geboogen. (*bis*)
De heerschzucht knarsetand van spijt,
Haar snood gevolg, de wraak en nijd,
Deez derven haar vermoogen. (*bis*)

Dank zij de Gal, wien heldenstaal
Het wreed gekluisterd Leeuwendaal,
Bij 't bliksmen der Musketten, (*bis*)
De lang gewenschte Vrijheid bragt,
Den Dwingland en zijn helsche magt,
Den voet op 't harte zette! (*bis*)

't Waar niet genoeg, o vrijen Frank!
Dat gij den Dwinger op den klank
Van 't Krijgsklaroen deet vlieden. (*bis*)
O Neen: Gij maakte Neerland vrij,
Verbrak haar boeij, en dorst daar bij
Ons uwe vriendschap bieden! (*bis*)

O Belgen! welk een edel hart
Bezit een Volk, dat donders tart,
En weet haar kragt te ontrukken! (*bis*)
Het durst zijn overwonneling,
Geboogen voor zijn heldenkling,
Aan 't edel harte drukken. (*bis*)

Triumph Bataafsche Burgerij,
Nu spreekt uw achtbre volkstem, vrij!
   En uwe dwingren zwijgen. (*bis*)
Volhard in trouw, volhard in deugd,
En laat uw ongeveinsde vreugd,
   Naar 't heldre luchtruim stijgen. (*bis*)

Nooit zag ons Vrij Gemeenebest
Te wreed gekluisterd, door een pest
   Van drukkende Tijrannen. (*bis*)
Zijn Dwingeland zoo kleen vergruist;
Noch heerschzucht, schoon zij woeld en druist,
   Zoo zegerijk verbannen! (*bis*)

Dat nu de Koopmanschap herleev'!
De Zeevaardij door 't pekel streev',
   Met rijk geladen Kielen! (*bis*)
Dat Gal en Belg, op Nereus vloed,
Iet Zeeregtschendend Roosgebroed,
   Door 't Heldenstaal vernielen. (*bis*)

Zoo word de ruime Zee ook vrij,
Zoo zal der Britten dwinglandij,
Die zich Vorstin durft noemen, (*bis*)
Verzuipen in dien waterplas,
En zij, die ons ten geesfel was,
Zich zien ten afgrond doemen. (*bis*)

Triumph! Gij smaakt de Vrijheid weer.
Civilis Kroost, het geldt uw eer,
Blijf, blijf dien schat bewaaren. (*bis*)
De Gal ging U op 't Heldenspoor,
Bij 't rommlen van den Krijgstrom voor,
Pluk naast Hem Lauwerblaaren. (*bis*)

Toon dat Gij nimmer zijt ontaard,
Maar, dat Gij 't Hollend Oorlogspaard,
Ook in zijn vaard durft vellen. (*bis*)
Verheft zich ooit de dwinglandij,
Volgt dan de spreuk: *Of dood, of vrij!*
En blikfem haar ter helle. (*bis*)

Leef vrolijk, als den vrijen Gal,
Die bij het vreeslijk krijgsgeschal,
A-ca-ira doet hooren. (*bis*)
O! de altoos blijde heldenmoed,
Is 't die de heerschzugt vlugten doet,
Met nederhangende ooren. (*bis*)

Dat eeuwig 't nu gestaafd Verbond,
Op Vrijheid, liesde en trouw gegrond,
Dat de Hovaardij doet bukken. (*bis*)
De Grondvest zij van ons geluk,
En wij bevrijd van zorg en druk,
De Vrugt der Vrijheid plukken. (*bis*)

Iets uit de oude doos.

Broer Breeroo sprak, *het kan verkeeren*.
Dit bleek ook aan twee barsche Heeren,
Die streefden naar het Britsche strand,
Twee *Willempjes*, twee aardsche Goden,
Die hier vrijmagtig, trotsch geboden,
Verhuisden eens naar Engeland.

O! de eerste die van hier ging vaaren,
Was rijk voorzien van Waterschaaren,
Een gantsche vloot voer met hem meê,
Een heiërleger tochtgenooten,
Vergulde Slaven, trotsche Grooten,
Verzelden hem op 't ruim der zee.

't Was alles rijk in glans en orden,
Geen wonder, Hij moet Koning worden,
   En praalen op den Britschen troon.
En wat de WITTE *zielen* praaten.
Haar oogzalf kon geen blinden baaten,
   De wreedsten dood was hunnen loon.

Een Tweede voer ook herwaard heenen,
Maar zag zijn lieve vrienden weenen,
   Hij stapte in eene Visschers Schuit,
En moest das door de ruime baaren,
Gelijk een arme drommel vaaren,
   De Vrijheid lachte 't Ventjen uit.

Dus ziet men hoe het kan verkeeren,
Zijt dus geraade trotsche Heeren,
   Legt uw verwaandheid aan een kant;
Of gij vaardt ook als een dier Goden,
Die willekeurig hier geboden,
   Als slegte Visch naar Engeland.

De troon en den hoed der vrijheid.

Wijs: *Ja, Mimi, in korte tijden*.

DE TROON.

'k Stond van de allervroegste dagen,
Op mijn trotschen hoeksteen pal.
Veelen dorsten zich verstouten,
Stout te tragten naar mijn val;
Maar, wat zij ook onderwonden,
Alles bukte voor mijn kragt.
't Waereldrond moest ziddren, beven,
Voor het wraakvuur van mijn magt. (*bis*)

DE HOED DER VRIJHEID.

Ik mogt reeds in 't bloeijend Eden,
Praalen op mijn vrijen speer;
Maar, gij koets der dwingelanden,
Storte mij van boven neêr.
'k Werdt wel weêr om hoog geheven,
En hersteld in beter stand,
Rome zag mij zegepraalen,
Nu pronk ik in Nederland.

DE TROON.

Rome dagt mij te verbrijzlen,
Rome ondervondt mijn wraak,
Wie zal dan mijn pijlaars vellen,
Daar ik 't al tot slaven maak.
Die mijn zetel mag bekleeden,
Schenk ik 't menschdom moordend staal.
Willekeur en overheersing,
Volgen hem in zegepraal.

DE HOED DER VRIJHEID.

Vraagt gij wie uw magt zal fnuiken,
't Is den onverwinbren Gal,
Die zal u tot stof vergruizen,
In zijn vuist woont uwen val.
Haast ziet ge u, o Troon verplettren,
Eens stort gij in d' afgrond neêr,
Eens praal ik, door alle de Eeuwen,
Zegevierende op mijn speer!

Helden-zang.

Wijs: *Azor, Azor, envain ma voix 't appelle*.
Uit de Opera Zemire en Azor.

Welaan, welaan Civilis Echtetelgen, } *bis*.
Civilis Echtetelgen, } *bis*.
Grijp nu het Staal, grijp nu het blaak musket,
Zoo wordt door u, o dappre Belgen!
De dwinglandij en al haar magt verplet. (*bis bis*)
Welaan, welaan, volg nu het spoor der edle Gallen,
Zij gingen u met heldenijver voor,
Met heldenijver voor,

Welaan, welaan laat uwe donders brommen,
Schiet bliksems op den lagen afgod neêr.
Volg nu den klank der oorlogstrommen,
Zoo bukt den slaaf voor uw geveld geweer.
Hij moet verstommen. (*bis bis bis*)
Ja, hij zal voor u beven,
Daar u Geregtigheid
Het kriigszwaart heeft gegeven. (*bis*)
Dat kloek beleid,
U volmaakt doe zegepraalen,
En lauren haalen.

ANTWOORD.

Vivat, vivat! de Republiek zal bloeijen!
de Republiek zal bloeijen!
En kost het bloed, de Vrijheid is het waard,
Dat bloed doet helden ijver groeijen.
Naruur heeft ons tot haar behoud gebaard. (*bis bis*)
Vivat, vivat! hoe zouden we onzen pligt vergeten?
Dit waar te laag, neen laffe dwinglandij,
neen laffe dwinglandij.

Vivat, vivat! wij zullen overwinnen,
Of sterven met de sabel in de hand,
De Vrijheid die wij steeds beminnen,
Is al onze eer, ons onwaardeerbaarst pand!
Koom zielsvriendinnen, (*bis. bis. bis.*)
Spreekt ons dan moed in 't harte,
Ons afzijn baart aan u,
Geen wrange boezem smarte. (*bis*)
Versterkt ons nu,
Dan, zoo worden ras verbannen,
Alle aardsch tijrannen.

Zang, van een jonge Bataafsche burgeres, bij de herstelling der Nederlandsche vrijheid.

Wijs: *Avec les jeux dans le Village.*

Juich Landgenooten, bij 't herleven,
Der Vrijheid, zeven jaar verdrukt,
Door zuivre dankbaarheid gedreven,
Zing ik u voor verblijd, verrukt.
Geen slaafsche dwang zal ons verstooren,
Neen, juich! de Vrijheid is gevest,
Dit heil, die vreugd werdt ons beschooren
Door 't vrije Fransch Gemenebest. *bis*.

O Vrijheid! roem van Bato's Zoonen,
O Schoone, die ops hart bezielt,
De Heerschzugt dorst u lastren, hoonen,
Daar z' u van ons verwijderd hieldt!
Thans keert ge op 't glorierijkste weder,
De dwinglandij verwagte u niet,
Gij koomt ... daar valt haar trots ter neder,
Ze erkent u daar zij siddrend vliedt, (*bis*)

Dat dankbaarheid ons hart doe gloeijen,
Voor 't Volk, dat ons de Vrijheid schonk,
Dat ons verloste van de boeijen,
Waar aan de tijrannij ons klonk.
Laat, Iaat ons boven alles tonen,
Dat wij de Vrijheid waardig zijn,
Zo blijft zij in ons midden wonen,
Daar alle zugt tot wraak verdwijn! (*bis*)

O! leeren we aan hun, die ons haten,
Die door een domme drift bezield,
Ons goed en have deen verlaten,
Daar niets hun fnood gedrag weerhield,
Dat, hoe ze ons immer ook misdeden,
Ons hart van wraakzugt is bevrijd,
En niet meer denkend aan 't voorleden,
Ook hunnen voorspoed ons verblijd, (*bis*)

Vergeven wij hun edelmoedig,
En bieden wij hun gul de hand,
Zoo worden ze overtuigd, en spoedig
Herleve de Eendragt in ons Land,
Met haar zal onze welvaart groeijen,
Gelijkheid, Broederschap en vreugd,
Ons dierbaar Vaderland doen bloeijen;
't Voor altoos wijden aan de deugd. (*bis*)

En gij, o Burgren, die gedreven,
Door zugt voor 't lieve Vaderland,
Het Volksbestuur aan u gegeven,
Aanvaard hebt, God bekroone uw stand!
Uw trouw, uw voorzorg, zal beletten
Dat Vrijheid, elken Burger waard,
Door strenge tugt en wijze wetten,
Nooit in losbandigheid ontaart. (*bis*)
M.B.

Stem der vrijheid.

Wijs: *Van de Carmagnole.*

O lieve Vrijheid, dierbaar pand! (*bis*)
O roem en eer van Nederland! (*bis*)
Te lang, te wreed verdrukt,
Zijt den stalen dwang ontrukt.
Dansons la Carmagnole;
Vive le son, (*bis*)
Dansons la Carmagnole,
Vive le son du Canon.

Naar zeven jaaren baljitigschap, (*bis*)
Klimt, gij ten hoogen glorie trap, (*bis*)
En ziet het slaafsch gebroed,
Onder uwen vrijen voet.
Dansons la Carmagnole,
Vive le son, (*bis*)
Dansons la Carmagnole,
Vive le son du Canon.

't Was Vrankrijk waar gij 't eerst verscheen, (*bis*)
Gij zaagt aldaar 't geweld vertreen, (*bis*)
En door der Gallen vuist,
Al wat u weerstond vergruist.
Dansons la Carmagnole,
Vive le son, (*bis*)
Dansons la Carmagnole,
Vive le son du Canon.

Van daar toog gij naar ons Gewest, (*bis*)
Waar gij uw zetel hebt gevest. (*bis*)
Bescherm nu Bato's Kroost,
Lieve Vrijheid, al zijn troost!
Dansons la Carmagnole,
Vive le son, (*bis*)
Dansons la Carmagnole,
Vive le son du Canon.

Bataaf, verweer met kruid en loot, (*bis*)
Uw lieve Vrijheid tot den dood; (*bis*)
Zoo valt, wat u weêrstaat,
Voor uw welgegronde haat.
Dansons la Carmagnole,
Vive le son, (*bis*)
Dansons la Carmagnole,
Vive le son du Canon.

Koom al wie u te snood misleid, (*bis*)
Zaagt boeijen door heerschzuchtigheid; (*bis*)
Koom in onz' arm en voel,
Wat ons kloppend hart bedoel.
Dansons la Carmagnole,
Vive le son, (*bis*)
Dansons la Carmagnole,
Vive le son du Canon.

De lieve Vrijheid haat u niet, (*bis*)
Schoon gij haar weleer verstiet, (*bis*)
't Vergeven staat ons schoon,
Dat past een Vrijheids Zoon.
Dansons la Carmagnole,
Vive le son, (*bis*)
Dansons la Carmagnole,
Vive le son du Canon.

Al wie opregt zijn schuld belijdt, (*bis*)
Word der Vrijheid toegewijd. (*bis*)
Neen: Vrijheid voedt geen wraak,
Broederschap is haar vermaak.
Dansons la Carmagnole,
Vive le son, (*bis*)
Dinsons la Carmagnole,
Vive le son du Canon.

De weldenkende Bataafsche jongeling.

Wijs: *O François marebant au Combat.*

Ik ben de Zoon van een Bataaf:
De Vrijheid is mijn eer,
Ik ga haar dienen, niet als slaaf,
Maar grijp het blank geweer.
Uit liesde voor mijn land,
Dat is mijn duurste pand!
Voor 't land waar in ik 't licht genoot,
Trotseer ik staal en lood. (*bis*)

't Zijn lafaards die, om geld of goed,
Zich houden bij den Disch,
Alleen gebrek aan deugd en moed,
Baardt hun die hindernis.
Wat is er op deeze aard,
O Belgen Kroost! meer waard
Dan uwe Vrijheid, waar bij 't goud,
Hoe schoon, geen proef behoudt. (*bis*)

Dat oude Grijsaards, afgeleeft,
Zich kluistren aan den haart;
Maar hij die jeugd en kragten heeft,
En nog het huis bewaard,
Wanneer 't de Vrijheid geldt,
Verdient met regt gesteld
Bij 't laage volk, dat Land en Staat,
Voor 't zelfbelang versmaadt. (*bis*)

Welaan dan jonge Landgenoot!
Koom volg mij op mijn spoor,
Voeg u naast mij, o Belgenloot!
Bij Neerlandsch Heldenkoor.
Men sterst doch vroeg of laat,
Koom, sneef dan voor den Staat,
Of keer met roem en Krijgsmans eer,
Tor uwe Vrienden weêr. (*bis*)

Wat wederhoud u, is 't de kost,
En 't ongemak van 't veld?
Wie heeft u van den dwang verlost,
Wie Vrijheid weêr hersteld!
Was 't niet den stonten Gal?
Koom, volg in dit geval,
Zijn Mannenschreên; geen tegenspoed
Weêrhield zijn Heldenvoet. (*bis*)

Terwijl de guure Wintervorst,
Het al in ys herschiep,
Was slegts zijn koets den glazen korst,
Waarop dien Krijgsman sliep;
Hij lag, bij 't buldrend weêr,
Zich op den stroohalm neêr,
Een linne tent - een dak van riet,
Meer had uw Broeder niet! (*bis*)

O! had de Gal dat leed ontzien,
Waar was uw Vrijheid thans?
Voor eeuwig zaagt gij ze u ontvlien;
Voor eeuwig dook haar glans.
Maar neen: standvaste moed
In leed en tegenspoed,
In honger, koude en vuur en staal
Schonk hem den zegepraal. (*bis*)

Welaan, men volg zijn Heldenschreên!
Men wijk hem niet in deugd,
Maar deel met hem de Krijgstrofeen!
Koom Vaderlandsche jeugd,
Wanneer 't de Vrijheid geldt,
Zij elk Bataaf een Held,
Maak, maak U land den eernaam waard,
Dat het nog Helden baardt. (*bis*)

Liefde en vrijheid.

Wijs: *Lubin aime sa Bergere*, Uit de Opera: Annette en Lubin.

Eeuwig moet gij Vrijheid zingen,
Schoone Vaderlandsche Jeugd!
Eeuwig zal haar heilbron springen,
Paart gij Vrijheidsmin aan Deugd,
Belgen mine elkander teder.....
Leer de Lootjes van die min.....
Ook..... de trouw aan Vrijheid weder, (*bis*)
Stort haar die Deugd ook in. (*bis*)

Schenk den Staat Bataafsche Zoonen,
Uit de reinste min geteeld,
Die uw deugd met deugd bekroonen;
In wien 't bloed der Belgen speelt,
't Bloed der lang verdrukte Belgen,.....
Door wier dappre Heldenvuist.....
Men..... de heerschzucht zag verdelgen (*bis*)
En haaren troon vergruist. (*bis*)

Slot-zang.

Wijs: *Peut-on affliger ce qu'on aime?* Of: *Kan men zijn liefdes voorwerp kwellen?*

Vaar wel, vaar wel Bataafsche Telgen!
Wij zongen blij,
Ons Land is vrij!
O Nakroost der aloude Belgen,
Kon Bato 't hoofd ten graf uit steeken,
Hij zoude u moed in 't harte spreeken,
En zeggen: Gij zijt echte Zoonen,
Die eindlijk eens mijn trouw, mijn moed wilt loonen;
Ga voort, verplet de dwinglandij,
En leef, of sterf als Bato, vrij! (*da Capo*)

Vaar wel, vaar wel Bataafsche Telgen,
Verliest geen moed,
Het dierbaar goed
Der Vrijheid, voegt u, dappre Belgen,
Blijf, blijf dat edel pand bewaaren,
Dan zal den duistren nevel klaaren
Van tegenspoed, dan treed den zegen
Uw Vaderland en dappre Burgers tegen,
Ga voort, verplet de Dwinglandij,
En leest als ware Belgen, vrij! (*da Capo*)